

Die Laatse Dans...

Het spijt me, maar vorige week was mijn laatste rit. Het is goed geweest, denk ik zo. Maar aan alles komt nu eenmaal een eind. Flink zijn, even flink zijn... ⁽¹⁾

Natuurlijk ga ik jullie missen. De Riddleys, de Eddy Merckxen, de Sportivos (één ervan werd ooit eens nogal vernederend "Sportiva" genoemd, maar dat was per abuis), de Chesinis, de Batavussen, de Treks, de Thompsons, de ... ach, al dat schoon volk. Zoals je de jetset hebt, heb je de fietsset.

Ik weet, ik ben zo altijd een beetje het lelijke eendje geweest in het peleton. Mijn baas denkt er wel anders over, maar ik, ik voel dat toch zo aan. Ik draag niet voor niets de naam *Colombo* : sjofel, underdog, met hoog clochard gehalte, een beetje als de *Inspector*.

"Goeie fiets, vraagt geen onderhoud...", ik hoor het hem (mijn baas) nog altijd (Tientallen Keren!) zeggen. Maar ik zit wel met de vuiligheid, hé, maar *hem*... Een trappist of twee van die *Paters* van Westmalle in zijn... (denkt dat ie zo zijn Hemel kan verdienen), thuis wat flikflooiën bij zijn wijveke als ie toekomt (om geen mot te krijgen vanwege té...), en voor de rest ziet hij mij van heel de week niet meer staan. Wat zeg ik, 't kan soms twee of drie weken duren ook. Van 's winters niet gesproken... 'k Heb heelder jaren niet geweten dat ik ook bij regen of ontij naar buiten zou gekund hebben; dat mijn keten wél verspringt bij +10 °C; dat ik een *vleer* zou kunnen krijgen; dat mijn roeste vlekken géén melanomen zijn of een of ander ouderdomskenteken.

Tot dat het er op aan kwam. Zo ieder jaar, einde maart, begin april. Dan moest IK er weer staan, maar *hèm*... Vijf tot acht kilo te veel (jaja, draagt *gij* dat ne keer op uwe rug!), heel de winter zogezegd "*cultureel*" actief geweest (wat wil zeggen : een zittend gat, een droge lever, een gapende mond, een streepje muziek, en veel gesnurk). Op den duur had ik meer compassie met hem dan met mijn eigen.

"Die Concorde, dat waren toch van die rappe ?" sneerden hovaardige *full carbon monocoques* ooit, toen ik na een helse kasseienrit in paniek voelde of ik al mijn vijzen nog had. Kan ik er misschien aan doen dat het meer aan de benen ligt dan aan mijn eigen ikzelf ? Moet ik het van de daken schreeuwen dat de conditie van mijn baas té beschamend is om in dat gezelschap te vertoeven, en dat hij beter van thuis naar de Vierschaar zou rijden en terug ? Heb ik nota bene mijn naam zelf gekozen misschien ?!

Ach wat, toch weet ik : mijn baasje ziet me graag. Hij zal het niet rap toegeven, zeker niet *en plein publique*. Als het over óns gaat, weet hij zich gewoon geen houding te geven. Eigenlijk is hij nogal gegeneerd, als het over hemzelf en over mij gaat; over onze turbulente, net geen liefde-haat relatie; over de duizend-en-één avonturen die we samen hebben beleefd; over hoe we mekaar om beurten uitgescholden hebben voor meelzak (ik), brolmachien (hij), cafépedaleur (ik), oudijzerwinkel (hij), ja (en nu ben ik pas echt beschaamd) ik hem zelfs één keer voor *taloreterter*. Over hoe hij mij eens de gracht heeft ingestuurd, die vol water stond : h́j ontsnapte wel ei-zo-na aan de stekkersdraad, maar ik hield er een waterfleurus aan mijn stalen long aan over.

(1) Dank je, Robert Long. Voor alles trouwens wat je ons hebt nagelaten.

Maar ook als het gaat over hoe we elkaar gekoesterd hebben. De traan die ik van mijn guidon moest laten slieren toen hij mij de eerste keer (na al die jaren) waste, de traan die hij probeerde op te snoffelen toen hij mijn banden voor de laatste keer een 7+ kg meegaf; de ontlading toen we de eerste keer Chimay binnenreden, de transcendente onhelzing bij de aankomst in Halle. De machteloze droefenis die ik voelde toen mijn baasje plots over mijn guidon vloog, en daar hulpeloos en gebroken bleef liggen; de warme gloed die zich van mij meester miek toen hij – met een klein fortuin aan titanium in zijn linkerhand – mij voor de eerste keer weer besteeg.

Behalve in gevallen van heirkraft (Force Majeur, Act of God) heb ik mijn baasje nooit in de steek gelaten. Hij mocht nog zó snokken aan de derailleurhandle hier op mijn schuine voorbuis, ik gaf geen krimp. Want ik wist : hij bedoelt het goed. Hij wéért zich. Als hij mij op 8 kg van voor en 8 kg vanachter zette voor een kasseienrit, had ik het telkenmale wel geweten. Ik zou rammelen als een geraamte, mijn eigen moeten vasthouden aan mijn klikpedalen, en 'k zou der zeker *nóóit* deugd van hebben. Maar mijn baasje ook niet, en *trotzdem*, hij beet en deed, hij stampste en steunde, hij schartte en scheurde, en telkenmale bracht hij mij altijd maar weer naar de Vierschaar. Het was dus wederzijds : rotsvast vertrouwen in elkaar, rotsvast betrouwen op elkaar.

Ik ga hem missen. Echt waar. De beklemming van zijn ongeschoren benen rond mijn gelzadel van Zelzate. Zijn "Het Orgasme Is Nabij" kreet, telkenmale we de ganse bende voorbij flitsten in de afdaling van den Edelaere. Zijn hartslag 167 bij het oversteken van de spoorwegbrug.

Ik mis hem nu al.

Mijn lot is in iemand anders' handen. Renners worden "dwangarbeiders van de weg" genoemd. Ik voel me zelfs niet eens een slaaf. Die worden nog verkocht. Ik... ik ben een verworpene der aarde. Het ga jullie goed.

---oooOOOooo---